

aangevraagd zijn, en halen de wekelijksche en maandelijksche rapporten af. Gewoonlijk maken ze dan om de week een tocht langs de geheele kust tot zoover de schepen gestationeerd zijn.

Bij terugkomst aan boord, wordt de barkas dadelijk na afgifte der brieven, weer weggezonden naar Pakan Baroe, waar de visschers weer met het net bezig zijn. Tevens wordt de order meegegeven om eenigen tijd voor de rivier te blijven liggen.

Natuurlijk zorgen de heeren Atjehers wel dat ze bij tijds achter boomen en dijkes onzichtbaar zijn. Op de huizen mag niet worden geschoten, en overigens blijft er niets te zien dan een troep dartelende geiten en bokken, die langs het strand loopen te stoeien en te spelen. Het zonnetje brandt nog vrij hevig en het genoeg, de overal loerende Atjehers de monding van het kanonnetje voor te houden, kan niet anders dan eenvoudig genoemd worden. Na een goed half uur, moet het naar schatting den sloebers (scheidnaam voor Atjehers) duchtig verveeld hebben en zullen ze wel het visschen opgegeven hebben. Nauwelijks echter maakt de barkas mimes om terug te gaan, of daar komt de heele bende weer te voorschijn; nu niet om te visschen, maar om te toonen, dat ze volstrekt niet gesticht zijn over de Hollanders, die hen, tweemaal vandaag reeds in hun bedrijf stoorden.

Uit één van de boschjes ziet men een wit rookwolkje opstijgen, en een oogenblik later weerklinkt de knal van een donderbus, spoedig door meerdere gevolgd. Overal blijken de boschjes met schutters bezet te zijn, die een levendig vuur op de stoombarkas openen. Hier is echter alles onmiddellijk gereed. De pantserplaten zijn opgezet en de matrozen met het geweer in den aanslag wachten slechts op het commando. Geweervuur, op een onzichtbaren vijand heeft echter weinig uitwerking. Het aantal vurenden in de struiken groeit bovendien steeds aan en een paar Beaumontkogels zijn al fluitend over de barkas heengegaan of er dicht bij in 't water geslagen. Van uit de barkas wordt nu, zoodra een rookwolkje zichtbaar is door enkele goede schutters in die richting geantwoord, zonder succes evenwel, want onze vrienden aan den wal worden steeds stoutmoediger, één ervan komt zelfs boven op het dijkje een oogenblik staan tandakken doch de Nederlandsche kogels slaan het geele zand overal zóo dicht bij zijn voeten op dat hij het wijzer vindt maar weer te verdwijnen. Anderen komen echter in zijn plaats met armen en beenen zwaaien.

„Met kartets laadt!” en een oogenblik later: „Vuur!” De honderden kartetskogeltjes doen het zand in een groote geele wolk opstuiven en door den binocle zien we duidelijk de takjes van de struiken afvliegen. Het schot heeft doel getroffen; het vuren is opgehouden, waarschijnlijk zijn ze bezig de wonden van een of meer hunner, met roode klei dicht te smeren, ze schijnen ten minste geen tijd of lust meer te hebben om de geweren en donderbussen te herladen.

Langzaam stoomt de barkas weer zee in, om naar boord terug te gaan. Dadelijk echter verschijnen een paar bruine broeders boven het dijkje. Een